

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 599/2024-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 2Tos/75/2024-2886 z 27. júna 2024 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu č. k. 2Tos/75/2024-2886 z 27. júna 2024 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okrem toho si sťažovateľ uplatnil aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľ je trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. c), d) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Na základe obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry v Žiline z 9. augusta 2023 sa trestná vec sťažovateľa v súčasnosti nachádza v štádiu konania pred súdom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, pracovisku Ružomberok, kde je vedená pod sp. zn. 8T/53/2023. Sťažovateľ je stíhaný väzobne, pričom jeho väzba začala plynúť 10. novembra 2022 a vykonáva ju [REDAKOVANÉ]. Ostatnou žiadosťou sťažovateľa o prepustenie z väzby bola tá zo 4. júna 2024, o ktorej rozhodol okresný súd 6. júna 2024 po ukončení výsluchu sťažovateľa tak, že zamietol jeho žiadosť o prepustenie, ako aj

nahradenie väzby písomným sľubom, resp. dohľadom mediačného a probačného úradníka. Po vyhlásení uznesenia podal proti nemu sťažovateľ priamo do zápisnice sťažnosť. Dôvody sťažnosti doplnil sťažovateľ podaním zo 17. júna 2024 a tiež podaním z 18. júna 2024. Následne podaním z 19. júna 2024 sťažovateľ vzniesol námietku zaujatosti proti všetkým členom senátu rozhodujúcim pod sp. zn. 2Tos/75/2024 (JUDr. Marcele Malatkej, JUDr. Vladimírovi Kurákovi a JUDr. Štefanovi Tomášovi) a žiadal, aby boli z rozhodovania o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 8T/53/2023 vylúčení. Námietku zaujatosti odôvodnil tým, že rovnaký senát pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o jeho predošlej žiadosti o prepustenie z väzby rozhodoval na neverejnom zasadnutí, ktoré podľa zápisnice trvalo iba 10 minút. Podľa zápisnice o neverejnom zasadnutí, malo byť počas týchto 10 minút prečítaných 27 strán textu (sťažnosťou napadnuté uznesenie a podania sťažovateľa), mal byť oznámený podstatný obsah spisu okresného súdu a mala sa uskutočniť porada, malo byť vyhlásené uznesenie o sťažnosti sťažovateľa predsedníčkou senátu, mali byť uvedené podstatné dôvody spolu s poučením o opravnom prostriedku. Sťažovateľ pritom dôvodil, že v rámci takého krátkeho časového úseku sa členovia senátu nemohli skutočne zaoberať dôvodmi jeho sťažnosti, a preto ich považoval za zaujatých proti nemu. Krajský súd napadnutým uznesením zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zo 6. júna 2024 a súčasne s napadnutým uznesením doručil sťažovateľovi listinu, v ktorej uviedol, že na sťažovateľovu námietku zaujatosti neprihliadal, pretože sa týkala procesného postupu súdu v konaní s poukazom na § 32 ods. 6 Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ okrem napadnutého uznesenia krajského súdu namietal aj postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, čo podľa neho predstavovala okolnosť, že o jeho námietke zaujatosti z 19. júna 2024 nebolo rozhodnuté zákonom predpísaným spôsobom.

4. K listine z rovnakého dňa ako napadnuté uznesenie, ktorou mu bolo oznámené, že krajský súd o jeho námietke zaujatosti nekonal, sťažovateľ uviedol, že ju nepovažuje za rozhodnutie o jeho námietke, ale iba za informáciu o dôvodoch, prečo príslušný senát o jeho námietke nekonal. Takýto postup by bol ale správny iba v prípade, ak by sťažovateľova námietka zaujatosti z 19. júna 2024 skutočne nebola spôsobilá byť predmetom konania podľa § 32 ods. 2 a 5 Trestného poriadku. Podľa sťažovateľa to tak ale nemohlo byť, pretože 10 minút trvajúce neverejné zasadnutie podľa neho nemožno považovať za riadny procesný postup súdu. V predmetnej zápisnici z neverejného zasadnutia je opísaný taký priebeh rozhodovania krajského súdu, ktorý je podľa sťažovateľa celkom zjavne nereálny. Sťažovateľ preto tvrdil, že také krátke rozhodovanie o jeho sťažnosti znamenalo, že bolo prakticky jedno, aké dôvody by vo svojej sťažnosti uviedol, resp. ako by odôvodnil svoje rozhodnutie prvostupňový súd, na výsledku rozhodnutia krajského súdu to nič nezavážilo. V tejto súvislosti považoval sťažovateľ za úplne nepodstatné obsiahle vysvetlenie súdu v jeho písomnosti z 27. júna 2024, z ktorého malo vyplývať, že sťažovateľ nemá v skutočnosti vedomosti o tom, ako postupuje sťažnostný súd pri rozhodovaní o sťažnosti.

5. Sťažovateľ ešte zdôraznil, že krajský súd toto vysvetlenie neurobil súčasťou rozhodnutia o námietke zaujatosti, o ktorej nerozhodoval, nebolo predmetom zákonného prieskumu, na ktorý sťažovateľovi Trestný poriadok v § 32 ods. 5 písm. d) dáva právo. Keďže takto krajský súd

nekonal, zasiahol tým do už označených práv sťažovateľa a svoje touto ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie zaťažil nezlučiteľnosťou s týmito základnými právami sťažovateľa, keďže bez takéhoto prieskumu rozhodnutia o námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom nebol oprávnený o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu zo 6. júna 2024 rozhodnúť.

6. K samotnému napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ zdôraznil, že už vo svojej ústavnej sťažnosti vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 1718/2024 poukázal na to, že pred rozhodnutím o jeho predchádzajúcej žiadosti o prepustenie z väzby bola prostredníctvom mediačného a probačného úradníka Mestského súdu Košice preverovaná možnosť použitia technických prostriedkov na kontrolu obmedzení uložených sťažovateľovi pri nahradení väzby dohľadom mediačného a probačného úradníka na adrese [REDAKOVANÉ] so záverom, že takáto kontrola je možná. Sťažovateľ aj vo svojej poslednej žiadosti o prepustenie z väzby súhlasil s obmedzeniami, a to zákazom vycestovať do zahraničia a zákazom vzdávať sa zo svojho obdobia [REDAKOVANÉ], aj s kontrolou prostriedkami na monitorovanie pohybu, no krajský súd s odkazom na minulé odsúdenia sťažovateľa a povahu páchanej trestnej činnosti nepovažoval za možné nahradiť väzbu týmito alternatívnymi prostriedkami. Sťažovateľ pritom s poukazom na judikatúru ústavného súdu uviedol, že odôvodnenie nenahradenia väzby nemožno upínať len na odôvodnenie existencie a trvania dôvodov väzby.

7. Okrem toho vyčítal napadnutému uzneseniu krajského súdu okolnosť, že okresný súd nepostupoval v konaní tak, aby vykonával s rovnakou starostlivosťou dôkazy ním navrhované a majúce svedčiť v jeho prospech. Sťažovateľ poukazuje na to, že okresný súd nevykonával žiaden efektívny úkon, ktorý by smeroval k výsluchu svedka [REDAKOVANÉ], a to napriek tomu, že sťažovateľ vo svojom podaní z 2. apríla 2024 opísal okolnosti dôležité pre zabezpečenie svedka a zároveň navrhol postup, akým je možné v súlade s Trestným poriadkom a ďalšími na vec sa vzťahujúcimi právnymi predpismi výsluch tohto svedka aj uskutočniť, pričom uviedol, že týmto spôsobom uskutočnil výsluch tohto svedka v inej trestnej veci Okresný súd Vranov nad Topľou. To, že výsluch tohto svedka je potrebné uskutočniť sťažovateľom navrhovaným spôsobom, mal konštatovať aj krajský súd. Takýto postup podľa sťažovateľa umožňuje všeobecným súdom opakovane uvádzať, že podozrenie v predmetnej trestnej veci sa proti nemu neoslabuje, a teda opakovane zamietat' jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu, resp. jeho práva byť vzatý do väzby z dôvodov a na čas ustanovený zákonom (čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy), práva nebyť pozbavený slobody inak ako zákonom ustanoveným spôsobom a práva byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania [čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru] a základného práva na konanie na nestrannom súde (čl. 46 ods. 1 ústavy) napadnutým uznesením krajského súdu.

9. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K postupu krajského soudu týkajícímu se rozhodování o stážovatělo m vznesené nămietke zaujatosti:

10. Pokial' ide o stážovatělo m namietané porušenie základného práva na konanie na nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd zdôrazňuje, že tento článok je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľný v zásade len na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. trestnom obvinení) a nevzťahuje sa na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. napr. I. ÚS 256/07, II. ÚS 15/05, III. ÚS 272/03, IV. ÚS 65/05). Tento právny názor vychádza aj z rešpektovania rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej sa osobná sloboda chráni v zásade prostredníctvom čl. 5 dohovoru.

11. V rámci rozhodovania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ústavy (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Inými slovami, pri väzobných konaniach vníma ústavný súd právo na súdnu ochranu vrátane práva na konanie na nestrannom súde ako súčasť práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy a v prípade zistenia porušenia práva na súdnu ochranu v takomto konaní pristúpi k vysloveniu jeho porušenia prostredníctvom čl. 17 ústavy.

12. Keďže ale v danom kontexte ide iba o technické rozlíšenie a stážovateľ namietal aj porušenie základného práva na osobnú slobodu (podľa čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru), ústavný súd sa vysporiadal aj s obsahom sťažnostnej argumentácie stážovateľa týkajúcej sa jeho nămietky zaujatosti. Stážovateľ v prvom rade zdôrazňoval, že krajský súd, čo sa týka tejto jeho nămietky, nevydal rozhodnutie, proti ktorému by mohol podať opravný prostriedok. Takýto postup bol podľa stážovateľa nesprávny, pretože procesný postup krajského súdu, ktorý by odôvodňoval nevydanie osobitného rozhodnutia o nămietke zaujatosti, nepovažoval za riadny procesný postup s poukazom na dĺžku samotného rozhodovania a jej konzekvencie. Teda dôvod, pre ktorý stážovateľ dôvodil, že senát krajského súdu nepostupoval riadnym spôsobom pri vysporiadaní sa s jeho nămietkou zaujatosti, je teda úplne totožný s obsahom jeho samotnej nămietky zaujatosti (t. j. dĺžka rozhodovania senátu na neverejnom zasadnutí). Pre posúdenie okolností, či krajský súd mal v kontexte danej veci vydať osobitné rozhodnutie o nămietke zaujatosti vznesenej stážovatělo m alebo mohol postupovať podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku, je preto rozhodujúce, či dĺžka rozhodovania senátu na neverejnom zasadnutí, resp. jej následné vysvetlenie možno považovať za riadny procesný postup súdu.

13. V napadnutom oznámení o nămietke zaujatosti krajský súd uviedol, že o stážovateľovej sťažnosti proti rozhodnutiu o jeho väzbe už rozhodoval opakovane. Predmetná trestná vec tak bola tomuto senátu už známa, a to po stránke skutkovej, právnej, ako aj pokiaľ ide o postupne priebežne vykonávané dokazovanie na hlavnom pojednávaní, ktoré dosiaľ skončené nebolo. Okrem toho krajský súd zdôraznil, že každému rozhodnutiu senátu vo všeobecnosti (v tejto veci nevynímajúc) predchádza dôsledné naštudovanie spisového materiálu predloženého na rozhodnutie vrátane sťažnosťou napadnutého rozhodnutia okresného súdu a sťažnostnej argumentácie, ku ktorému pristupujú všetci členovia senátu jednotlivo ešte vopred pred termínom neverejného zasadnutia. Po dôslednom naštudovaní spisu a oboznámení sa so všetkými relevantnými skutočnosťami

každým členom senátu členovia senátu podľa potreby (náročnosť veci a pod.) vec vzájomne vopred spoločne konzultujú a aj takouto formou sa pripravujú na neverejné zasadnutie. Členovia senátu potom už priamo účastní na neverejnom zasadnutí sú už podrobne oboznámení (majú prečítané) s celou posudzovanou materiálou (rozhodnutie súdu, sťažnosť, vyjadrenie strán k sťažnosti, spisový materiál), a tak priebeh neverejného zasadnutia vrátane rozhodnutia vyhláseného na ňom je výsledkom takejto aj neverejnému zasadnutiu predchádzajúcej činnosti senátu. Rovnako funguje činnosť senátu aj vo vzťahu k rozhodovaniu na verejnom zasadnutí, keď sa jednotliví členovia senátu s vecou oboznamujú a túto následne potom spoločne konzultujú ešte pred samotným verejným zasadnutím. Povedané inak, neverejné zasadnutie nie je priestorom na štúdium spisu, oboznamovanie sa s rozhodnutím, so sťažnosťou, s vyjadreniami sa k nej, pretože za týchto okolností by neverejné zasadnutia trvali hodiny až dni, ktoré členovia senátu inak venujú sťažnosťou napadnutej trestnej veci. Z uvedeného dôvodu považoval krajský súd subjektívny pohľad sťažovateľa na činnosť senátu v zmysle zápisnice o neverejnom zasadnutí z 29. apríla 2024 v danej veci za nekvalifikovaný. Rovnako je nekvalifikované subjektívne konštatovanie sťažovateľa, že senát rozhodoval bez znalosti veci (rozhodnutia okresného súdu, podanej sťažnosti obžalovaného a pod.), pretože v samotnom uznesení krajského súdu vyhotovenom po jeho vyhlásení na neverejnom zasadnutí sa krajský súd veľmi podrobne a vyčerpávajúco (na 34 stranách) vyjadril k všetkým sťažnostným argumentom obžalovaného (teda po dôkladnej znalosti danej trestnej veci nielen v časti podanej sťažnosti, ale aj ako celku, teda dosiaľ vykonaných úkonov trestného konania).

14. Krajský súd teda v oznámení o nekonaní o námietke zaujatosti sťažovateľa vysvetlil podrobne a zrozumiteľne, ako funguje rozhodovanie v súdnych senátoch, pričom z tohto vysvetlenia jednoznačne vyplýva, že procesný postup krajského súdu týkajúci sa vybavenia jeho námietky zaujatosti podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku bol správny a zákonný. Rovnako z neho vyplýva aj to, prečo nemohla byť dĺžkou neverejného zasadnutia zaznačenou v zápisnici o ňom spochybnená nezaujatosť členov príslušného senátu. Žiaľ, sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vôbec nereflektoval na obsah tohto vysvetlenia krajského súdu, ale bez akéhokoľvek logického základu trval na svojom subjektívnom postoji týkajúcom sa nedostatočnej dĺžky predmetného neverejného zasadnutia. Ústavný súd úplne súhlasí so všeobecným vysvetlením krajského súdu týkajúcim sa činnosti súdnych senátov. Zároveň ústavný súd zdôrazňuje, že výsledkom postupu súdu (senátu) v prípade sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe je jeho rozhodnutie. A práve z odôvodnenia tohto rozhodnutia mohol sťažovateľ vyvodiť, či sa príslušný senát zaoberal jeho sťažnostnou argumentáciou (túto okolnosť v tejto ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom nenamietal, pozn.), nie zo subjektívneho posudzovania dĺžky trvania neverejného zasadnutia. Vzhľadom na tieto závery ústavný súd neidentifikoval príčinnú súvislosť medzi dĺžkou trvania neverejného zasadnutia senátu krajského súdu a sťažovateľovým právom na konanie na nestrannom súde pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode.

15. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav

takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

16. Pre nedostatok príčinnej súvislosti ústavný súd teda odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa týkajúcu sa jeho námietky zaujatosti a rozhodovania o nej ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K napadnutému uzneseniu krajského súdu:

17. Samotnému napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vyčítal iba nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia o nenahradení jeho väzby, ako aj okolnosť, že okresný súd v konaní po podaní obžaloby nepostupuje pri vykonávaní dôkazov urýchlene a efektívne. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti teda nevyčítal napadnutému uzneseniu krajského súdu nedostatok materiálnych, resp. formálnych dôvodov väzby, ale iba neproporcionalitu svojho ďalšieho väzobného stíhania.

18. K nenahradeniu väzby sťažovateľa krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na predošlé rozhodnutia o väzbe sťažovateľa (rozhodnutie okresného súdu z 22. apríla 2024 a krajského súdu z 29. apríla 2024) a uviedol, že medzi rozhodnutiami súdu o väzbe obžalovaného (krajského súdu z 29. apríla 2024 a okresného súdu zo 6. júna 2024) ubehol pomerne krátky čas – približne 38 dní, počas ktorých objektívne nedošlo dôkazne, skutkovo ani právne k žiadnej takej zmene, na ktorú by bolo nutné reagovať inak ako už uvedeným procesným postupom okresného súdu. Navyše už okresným súdom (č. l. 2571 – 2584) i krajským súdom (č. l. 2699 – 2732) vyčerpávajúce zdôvodnenie väzby sťažovateľa a jej nenahradenie dohľadom probačného a mediačného úradníka i s použitím kontroly technickými prostriedkami či písomným sľubom sťažovateľa je jasné, zrozumiteľné a majúce oporu v Trestnom poriadku. Nie je zmyslom trestného konania po približne 38 dňoch (od právoplatnosti rozhodnutia o väzbe) pri rozhodovaní okresného súdu o väzbe obžalovaného poskytovať obžalovanému nové a nové dôvody, pre ktoré okresný súd väzbu obžalovaného nenahradil už uvedenými zabezpečovacími inštitútmi, ak dôkazný stav a skutočnosti rozhodné na posúdenie týchto inštitútov sa objektívne nezmenili (aj so zreteľom na krátkosť času od posledného rozhodovania súdu o väzbe obžalovaného) do miery vyžadujúcej ich prípadné zohľadnenie a aplikovanie v rozhodnutí. Krajský súd pritom napriek tomu zdôraznil, že v prípravnom konaní sa sťažovateľ vyhýbal trestnému stíhaniu pobytom v cudzine, a teda iný ako väzobný priebeh trestného stíhania nevedol pred jeho vzatím do väzby, a to aj pri využití menej invazívnych procesných nástrojov, k jeho skončeniu. Ústavný súd v tomto kontexte dopĺňa, že samotná technická uskutočniteľnosť prostriedkov na kontrolu obmedzení uložených sťažovateľovi pri nahradení väzby dohľadom mediačného a probačného úradníka neznamená automatickú povinnosť ju aplikovať. Krajský súd okrem toho ešte zdôraznil, že sťažovateľ je stíhaný pre obzvlášť závažný zločin a v zmysle § 80 ods. 2 Trestného poriadku v takom prípade možno jeho väzbu nahradiť iba dohľadom probačného a mediačného úradníka, resp. písomným sľubom obžalovaného len vtedy, ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. U sťažovateľa ale krajský súd nezistil ani v tomto štádiu trestného konania žiadne také výnimočné okolnosti prípadu, ako to má na mysli § 80 ods. 2 Trestného poriadku, ktoré by u neho odôvodňovali nahradenie jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka (a to aj za prípadného uloženia primeraných povinností a obmedzení či kontroly technickými prostriedkami) či jeho písomným sľubom. Ústavný súd podotýka, že túto okolnosť (absencia výnimočných okolností prípadu) sťažovateľ nenamietal

ani vo svojej ústavnej sťažnosti a ani v samotnej sťažnosti (resp. v dôvodoch sťažnosti) proti poslednému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu.

19. Ústavný súd v uvedenom kontexte poukazuje na okolnosť, že napadnuté uznesenie krajského súdu obsahuje rozsiahlu sumu dôvodov, resp. dôkazov (svedecké výpovede, listinné dôkazy a textové správy) odôvodňujúcich pokračovanie preventívnej a útekovvej väzby sťažovateľa. Sťažovateľ ale žiadnu z týchto okolností žiadnym spôsobom nerozporoval a prakticky ich vo svojej ústavnej sťažnosti ignoroval. Naopak, poukázal iba na výhradu, ktorú krajský súd v napadnutom uznesení artikuloval vo vzťahu k postupu okresného súdu týkajúcemu sa výsluchu svedka [REDACTED] (na stranách 15 až 16 napadnutého uznesenia krajského súdu). Ústavný súd v tomto kontexte ale konštatuje, že samotné väzobné rozhodnutie sťažnostného súdu nie je možné spochybniť čiastkovými výhradami, ktoré práve tento sťažnostný súd adresoval prvostupňovému súdu rozhodujúcemu o väzbe sťažovateľa. Sťažnostný súd totiž dospel k svojmu konečnému rozhodnutiu po zvážení všetkých relevantných okolností, pričom v predmetnom prípade celkom zjavne prevážili dôvody na pokračovanie väzby sťažovateľa a nenahradenie jeho väzby písomným sľubom, resp. dohľadom probačného a mediačného úradníka.

20. Krajský súd sa v napadnutom uznesení riadne a dostatočne zaoberal dôvodmi existencie potreby pokračovania väzobného stíhania sťažovateľa a rovnako relevantným spôsobom sa vysporiadal s nenahradením jeho väzby. Napadnuté uznesenie krajského súdu preto nemožno považovať za arbitrárne alebo nedostatočne odôvodnené, naopak, vo vzťahu k základnému právu na osobnú slobodu ho ústavný súd považoval za ústavne konformné.

21. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením jeho základného práva na osobnú slobodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu